

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: Q. A.,
státní příslušnost Afghánistán
poslední známý pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6 702 00 Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2021, č. j. KRPE-6858-56/ČJ-2021-170022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, se přiznává odměna za zastupování ve výši 6.800,- Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas doplněnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb, o pobytu cizinců, v platném znění (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie - Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů počínaje nabytím právní moci žalovaného rozhodnutí. Svou žalobu žalobce odůvodnil následujícím způsobem:
2. Žalobce v žalobě namítá, že jeho zajištění za účelem předání žalobce do Rumunska k pokračování v azylovém řízení je nepřipustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení, jelikož jsou zde dány systémové nedostatky. Navíc žalobce v protokolu sám uvádí, že o azyl v Rumunsku nežádal. Žalovaný též opominul, že Mezinárodní organizace pro migraci vyzvala, aby byly všechny transity spojené s uprchlíky dočasně pozastaveny z důvodu šíření onemocnění Covid-19, což jistě hrozí i žalobci při předání do Rumunska, jelikož v této zemi má toto onemocnění stoupající tendenci.
3. Žalobce dále na 4 stranách žaloby popisuje azylový systém v Rumunsku a jeho nedostatky. Žalobce uvádí, že v rumunských uprchlických táborech panují nepříjemné hygienické podmínky, panuje zde nedostatek prádla, špatný stav kuchyní a koupelen, navíc žadatelé o azyl se zde potýkají s finanční i jazykovou bariérou v přístupu ke zdravotnictví. K tomu žalobce odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Z tohoto dle žalobce vyplývá povinnost z úřední povinnosti posoudit otázku nebezpečí nákazy a systémové nedostatky v rumunském azylovém řízení. Nedostatky v azylovém řízení spatřuje žalobcem ve skutečnostech, že si žadatelé často stěžují na nedostatek tlumočnicků v registrační fázi. Žalobce odkazuje na problémy zaznamenané ve městě Giurgiu a Rădăuți. Žadatelé si stěžují, že při registraci jsou jejich údaje chybně zaznamenány, tlumočníci nejsou řádně vyškolení, nejsou nestranní, žadatele odbývají pár minutami nebo jim sami zamítnou žádost o právního zástupce, překlad probíhá dvoufázově, kdy jedním překladatelem je jiný žadatel o azyl a druhým je nekvalifikovaná osoba. Nový azylový zákon neobsahuje možnost odvolání proti zamítnutí vstupu na území s automatickým odkladným účinkem, což v praxi znemožní přístup na území lidem, kteří azyl potřebují.
4. Jako další problém vnímá žalobce absenci právní pomoci pro žadatele o azyl v azylovém řízení. Byť dle právní úpravy žadatel právo na právní pomoc má, často se jim nedostává, zajištěným cizincům pak není zajištěn ani pravidelný přístup k nevládním organizacím. Zástupce žalobce poté vyslovil tezi, že „[ž]alobce žádost o azyl podepsal pravděpodobně z donucení“, jelikož žadatelé o azyl mají v Rumunsku právo na ubytování a žalobce se nechtěl vrátit do Alžírsko. Žalobce tedy nejspíš podepsal žádost z donucení, i když původně zamýšlel podat žádost až v Rakousku. Problém vnímá žalobce také

v nedostatečné integraci azylantů v Rumunsku. Žadatelé o azyl a následně též držitelé mezinárodní ochrany nemohou efektivně využívat sociální systém, jsou po nich požadovány doklady, které nemohou obstarat, neexistuje efektivní výuka rumunštiny, nelze se řádně participovat na integračních programech, rumunské úřady se k cizincům chovají diskriminačně. Žadatelé o azyl čelí řadě překážek při hledání zaměstnání, existuje zde jazyková bariéra, strach zaměstnavatelů žadatele zaměstnávat a také diskriminační nároky na odbornost oproti rumunským občanům. Podle zástupce AIDRom v Temešváru nemá Rumunsko udržitelný rozvoj integračního programu a tato situace se i po různých snahách nezlepšila. Žalobce tedy namítá, že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení z důvodu systémových a legislativních nedostatků.

5. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěrech obsažených v žalovaném rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že žalobce byl kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky dle zákona o pobytu cizinců v prostoru průmyslové zóny v ul. U Panasonicu, Pardubice. Žalobce nedisponoval žádným vízem ani dokladem totožnosti definovaným v ustanovení § 108 zákona o pobytu cizinců, resp. nedisponoval žádným listinným dokladem, kterým by mohl hodnověrně prokázat svou totožnost, věk a státní příslušnost a svou totožnost, státní příslušnost a věk nemohl prokázat ani prostřednictvím obrazových záznamů umístěných na elektronickém nosiči, v mobilním telefonu či na sociálních sítích na internetu. Jeho totožnost a státní příslušnost tak byla neznámá. Porovnáním otisků prstů v centrální evidenci daktyloskopických karet prostřednictvím systému AFIS a EURODAC byla zjištěna shoda v systému EURODAC se záznamem č. RO1TM001T2012310453, což svědčí o skutečnosti, že účastník řízení je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Následně žalovaný vydal žalované rozhodnutí o zajištění žalobce, které žalobce napadl již výše popsanou žalobou.
9. Krajský soud po přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Žalobce v žalobě uvedl proti žalovanému rozhodnutí pouze obecnou, neindividualizovanou argumentaci ohledně nedostatků azylového řízení v Rumunsku s výtkou, že tyto skutečnosti nevzal žalovaný při svém rozhodování v potaz a otázkou kvality azylového řízení se nezabýval. Toto tvrzení však nemá oporu v žalovaném rozhodnutí, jelikož z toho jasně vyplývá, že otázkou kvality azylového řízení v Rumunsku se žalovaný výslovně zabýval na str. 5 žalovaného rozhodnutí, kde uvedl: *„K této věci správní orgán uvádí, že Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje veškeré mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi nejen Českou*

republikou ale i ostatními členskými státy Evropské unie. Z dostupných informačních systémů Policie České republiky nemá správní orgán žádné informace, ze kterých by bylo možné se domnívat a dovozovat, že Rumunsko má neefektivně fungující azylový systém s nízkou úrovní dodržování práv žadatelů o mezinárodní ochranu, stejně tak není správnímu orgánu z úřední činnosti nijak známo, že by v rámci předávání cizinců prostřednictvím Dublinské úmluvy byly ze strany Rumunska činěny dožadujícím státům problémy s předáním a přebíráním cizinců zpět na jejich území. Účastník řízení sám do protokolu o podání vysvětlení nesdělil žádné závažné důvody, pro které by nemohl být předán do Rumunska, pouze uvedl, že tam nechce. Na podmínky azylového řízení, možnosti ubytování, zajištění stravy a přístupu k právní pomoci si nijak nestěžoval, resp. neuvedl žádnou skutečnost, pro kterou by se mohl správní orgán z jeho výpovědi alespoň potencionálně domnívat, že v dotýcném členském státě jsou podmínky azylového řízení a přijetí žadatelů o azyl nesoucí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto tézi správního orgánu podporuje i ta skutečnost, že odpovědné orgány Evropské unie, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či mezinárodních organizací zabývajících se azylovou procedurou v jednotlivých členských státech (např. Evropská rada pro uprchlíky a exulanty - ECRE) v současné době nevydaly žádná doporučení nebo stanoviska, která by se týkala požadavku nepředávat žadatele o azyl zpět do Rumunska s ohledem na podezření na vážné a výrazné nerespektování mezinárodních závazků spojených s nedostatky v azylovém systému, tak jak je tomu v případě Řecka, Maďarska a částečně Itálie. Správní orgán tak je toho názoru, že mu v době rozhodování o zajištění nejsou známy žádné důvody, které by bránily v předání účastníka řízení do primárně určené země z důvodu systémových azylových nedostatků.“

11. Proti těmto závěrům žalobce v žalobě uvedl obecné výtky proti azylovému systému v Rumunsku a pro podporu svých tvrzení předložil soudu listinu nazvanou „Country Report: Romania“ ze systému AIDA z roku 2019 v anglickém jazyce. Z důvodu absence českého překladu a rozsáhlosti předložené zprávy (162 stran) vyzval krajský soud žalobce usnesením ze dne 22. 4. 2021, č. j. 52 A 17/2021 - 135, aby soudu předložil byť jen konkrétní strany z přeložené zprávy v českém překladu k prokázání svých tvrzení, jinak krajský soud k předloženým listinám nebude přihlížet. Žalobce však v soudem stanovené lhůtě písemnost nebo její podstatné části zdejšímu soudu nepředložil, tudíž k nim krajský soud nemůže přihlížet. Skutečnosti uvedené žalobcem ohledně systémových nedostatků rumunského azylového systému tak zůstaly pouze v rovině tvrzení.
12. Soud nicméně z důvodu náležitého posouzení žalobcem tvrzených skutečností posoudil žalobcova tvrzení se závěry správních soudů v obdobných řízeních s žalobci, kteří měli být předáni zpět k azylovému řízení zpět do Rumunska, přičemž krajský soud dospěl k závěru, že závěry žalovaného jsou v souladu s rozhodováním soudů v obdobných věcech. Lze citovat například Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „[n]adto Nejvyšší správní soud dodává, že námitky uplatněné stěžovatelem, podpořené zprávou Migrant Integration Center Brasov-Romania z roku 2016 přiloženou k žalobě (která však stav v Rumunsku nelíčí natolik kriticky, jak to činí stěžovatel), nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“ (rozsudek NSS ze

dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 25, k tomu srovnej také rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a dále rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, č.j. 41 A 31/2020-25). Dále například lze citovat závěr Krajského soudu v Plzni, který uvedl, že „[z] žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 4-5. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11. 1. 2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům“ (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2018, č.j. 60 Az 33/2018 – 47).

13. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalovaný výslovně otázkou kvality azylového řízení v Rumunsku zabýval a shledal, že v Rumunsku nedochází k systémovému selhání azylového řízení, a závěry žalovaného korespondují s rozhodovací praxí správních soudů, tak nelze než konstatovat, že žalobcem ničím nepodložená obecná tvrzení o systémových vadách nemohou zpochybnit závěry žalovaného.
14. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem musí krajský uzavřít, že žalobcem uplatněná námitka týkající se systémových vad azylového řízení v Rumunsku, pro které žalobce nelze předat zpět do Rumunska k pokračování azylového řízení, není důvodná.
15. Nedůvodná je též spekulativní námitka zástupce žalobce, že „[ž]alobce žádost o azyl podepsal pravděpodobně z donucení.“ Toto tvrzení zástupce žalobce nepodložil žádným důkazem, a ani ze správního spisu, ve kterém jsou založeny výpovědi žalobce, nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce žádost o azyl podal z donucení.
16. Ohledně námitky zhoršující se epidemiologické situace ohledně onemocnění COVID-19 v Rumunsku si dovolí krajský soud odkázat na výstižný závěr Krajského soudu v Brně, se kterým se plně ztotožňuje a který uvádí: „Krajský soud se dále zabýval související námitkou, že žalovaná dostatečně neposoudila uskutečnitelnost účelu zajištění v kontextu zhoršující se epidemiologické situace a nárůstu počtu případů onemocnění Covid-19. Ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Tento problém se Rumunska či Bulharska netýká o nic méně než ČR. Pandemie nemoci Covid-19 je od počátku roku 2020 celosvětovým problémem. Aby epidemiologická situace na území jiného členského státu představovala překážku předání žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by natolik negativně ovlivnit přijímací podmínky, že by jejich stav představoval riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020-29: „Za ‚obvyklých‘ okolností (lze-li v pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských

států EU přinášejí. [...] Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III.“ Žalobce navíc v řízení před žalovanou vůbec neprojevil obavy z pandemické situace v Rumunsku či Bulharsku. V žalobě je namítá jen obecně. Nijak blíže nevysvětluje, z čeho usuzuje, že by situace v těchto zemích měla být o tolik horší než v ČR“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2021, č.j. 41 A 90/2020 – 37). S tímto názorem se krajský soud plně ztotožňuje a neshledává jediný důvod se od uvedeného názoru správních soudů odchýlit.

17. Tímto se krajský soud vypořádal s žalobní argumentací žalobce a uzavírá, že žaloba nebyla důvodná.
18. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
20. Krajský soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu skládající se ze dvou úkonů právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž za jeden úkon právní pomoci tak podle § 7 bodu 5 ve spojení § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč. Celkem tedy krajský soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 6 800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. dubna 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce